

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, de către avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatului Cojocaru Mihail, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Cojocaru Mihail XXX, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 05.10.2016 pînă la 23.10.2018;

Instanța de apel de la 16.11.2018 pînă la 11.12.2018;

Instanța de recurs de la 01.02.2019 pînă la 03.04.2019.

Asupra recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 23 octombrie 2018, Cojocaru Mihail a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani 6 (șase) luni.

În conformitate cu art. 90 Codul penal, s-a suspendat condiționat executarea pedepsei principale stabilite, fixând lui Cojocaru Mihail o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, cu obligarea inculpatului să nu-și schimbe domiciliul stabilit fără acordul organului competent, pe parcursul perioadei de probațiune.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Marcov Iurii împotriva inculpatului Cojocaru Mihail s-a admis parțial și s-a încasat din contul lui Cojocaru Mihail în beneficiul lui Marcov Iurii, suma prejudiciului moral cauzat în mărime de 25 000 lei, precum și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5 000 lei, iar în total suma de 30 000 lei, precum și suma prejudiciului moral în beneficiul Marcov Antonina în mărime de 10 000 lei.

În rest, acțiunea civilă, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Cojocaru Mihail, la 09 martie 2016, aproximativ la orele 11 și 45 min., conducând automobilul de model „Audi 100” cu n/î XXX, fiind treaz, cu permis de conducere de categoria „B”, valabil pentru categoria mijlocului de transport pe care-l ghida, se deplasa în mun. Chișinău pe drumul adiacent a str. XXX, dinspre blocul locativ nr. 4, spre str. XXX.

În timpul deplasării pe porțiunea de drum indicată, ajungând în apropierea ieșirii de pe drumul adiacent, fără prioritate, pe drumul principal a str. Valea Crucii, n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a apreciat corect situația reală pe drum în care se afla vehiculul în momentul respectiv, s-a angajat în efectuarea unei manevre la stânga fără a ceda trecerea mijloacelor de transport care se deplasau pe drumul cu prioritate, încălcând astfel cerințele pct. 39 alin. 1) și 2) al Regulamentului Circulației Rutiere, anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, (în continuare RCR), care prevede că, înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări

a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, 2) în cazul în care vehiculul iese de pe un teritoriu adiacent drumului, conducătorul trebuie: b) să cedeze trecerea pietonilor și vehiculelor care circulă pe acest drum cerințele pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede, că „1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția: h) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase: c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii: d) situația rutieră. 2) în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului precum și cerințele pct. 59. 2) al RCR; la intersecția drumurilor de semnificație neechivalentă, conducătorul vehiculului care se deplasează pe drumul fără prioritate trebuie să cedeze trecerea vehiculelor ce se apropie de intersecție pe drumul cu prioritate și manifestând neglijența infracțională în circumstanțele sus expuse, nu a reacționat adecvat, n-a luat în considerație starea de lucruri în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a adaptat o conduită corespunzătoare condițiilor de drum care i-ar garanta securitatea circulației, drept urmare a tamponat automobilul de model „VW Golf”, cu n/î „XXX”, condus de Marcov Iurii, care se deplasa pe str. XXX din direcția bd. XXX spre str. XXX, de la stânga la dreapta relativ sensului de deplasare a automobilului de model „Audi 100”, cu n/î XXX, care ulterior a derapat ciocnindu-se în camionul de model „Mercedes 308” cu n/î „XXX”.

În rezultatul impactului, conducătorului automobilului de model „VW Golf” cu n/î „XXX”, Marcov Iurii, i-au fost cauzate, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 956/D din 18 iulie 2016: traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastelor V, VI, VII, VIII, IX, X partea dreaptă, VI, VII, VIII, IX, X, XI pe stânga; hemopneumotoroace bilateral, emifezen subcutanat bilateral, contuzie pulmonară bilaterală, ce se califică ca vătămare corporală gravă, ce prezintă pericol pentru viață.

3. Sentința în cauză a fost atacată, cu apel de către procuror și apărător Jereghi Anatolie în numele inculpatului Cojocaru Mihail, *care au solicitat:*

- **procurorul**, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Cojocaru Mihail recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, să fie condamnat cu stabilirea pedepsei, conform acestei legi, sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În motivare, procurorul a menționat că, instanță greșit soluționat individualizarea executării pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește aplicarea față de inculpatul Cojocaru Mihail a dispoziției art. 90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei.

- *apărătorul Jereghi Anatolie în numele inculpatului Cojocaru Mihail*, casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă achitarea lui Cojocaru Mihail, pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Apărarea a considerat că, în speță, inculpatul nu putea să prevadă că un alt participant la trafic încălcând prevederile regulamentului circulației rutiere, v-a efectua manevra de depășire pe contrasens a automobilelor care i-au cedat trecerea, argumentele instanței de fond, cu referire la faptul că manevra efectuată de către inculpat, a fost efectuată cu încălcarea a prevederilor legale stabilite de RCR, acesta deplasându-se peste 2 linii continue, care departajau fluxul de circulației din cele două sensuri, urmează a fi respinse ori acestea contravin circumstanțelor de fapt constatate la fata locului prin: schema accidentului rutier; planșa fotografică anexă la schema accidentului rutier; schema nr. 1 și nr. 2 anexe la raportului de expertiză nr. 34/12/1-R- 5918; răspunsul Direcției generale de transport public și căi de comunicației.

De asemenea, potrivit răspunsului Direcției generale de transport public și căi de comunicației, la data de 09.03.2016, pe tronsonul în adiacentul imobilului din str. Valea Crucii 4, în scopul separării fluxului de transport în sensuri opuse erau aplicate marcajele rutiere 1.3 linie îngustă continuă dublă, la fel fiind instalate indicatoare rutiere 1.21 copii; 5.6 stație pentru vehicule rutiere; 4.40.1 sfârșitul benzii; 5.50.3 și 5.50.4 trecere pentru pietoni.

În concluzie apărarea reiterează că instanța de apel urmează să rețină că comiterea accidentului rutier, s-a datorat în exclusivitate încălcării regulamentului circulației rutiere de către conducătorul mijlocului de transport de model VW „Golf” cu n/î XXX condus de către Marcov Iurie, care a încălcat prevederile regulamentului circulației rutiere.

De asemenea, apărarea a considerat neîntemeiată aprecierea instanței de fond a declarațiilor făcute de către martorul Ciorba Mihail, în față căruia s-a produs accidentul rutier și care a dat declarații coerente pe tot parcursul cercetării cauzei, în raport cu aprecierea instanței a declarațiilor martorilor Josu Valentin și Negrub Igor, care nu au fost stabiliți și audiați la faza de urmărire penală, iar fiind stabiliți și audiați în cadrul cercetării judecătorești au dat declarații ambigue și care nici nu au văzut momentul impactului dintre cele 2 automobile implicate în accidentul rutier, deși au declarat că se deplasau pe aceiași porțiuni de drum și în spatele automobilului de model „Golf la o distanță de 100 - 150 m, tot odată declarații făcute de acești 2 martori sunt contradictorii între ele ori martorul Josu Valentin declară că se deplasau cu automobil de model Dacia iar martorul Negru Igor declară că se deplasau cu automobil de model Reno Megane.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018, au fost respinse, ca nefondate, apelurile procurorului și a apărătorului Jereghi Anatolie în numele inculpatului Cojocaru Mihail, cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Cojocaru Mihail a săvârșit infracțiunea imputată lui.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței,

utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Necitând la faptul că, inculpatul Cojocaru Mihail nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, vinovăția lui s-a dovedit integral prin probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care combat argumentele apelului înaintat, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Marcov Iurii (f. d. 157, vol. II); declarațiile martorilor Josu Valentin (f.d. 162, 163, vol. II); Negrub Igor (f. d. 164, 165, vol. II); declarațiile expertului Lungul Vladimir (f. d. 160, vol. II), precum și: procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 09.03.2016 cu schița accidentului și foto-tabel (f. d. 16-24, vol. I); procesul-verbal de examinare din 31.03.2016 (f. d.78-79, vol. I); mijloacele materiale de probă (f. d. 83-85, vol. I); procesul-verbal de examinare din 31.03.2016 (f. d. 87-88, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 956/D din 18 iulie 2016 (f. d. 102-103, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 955/D din 18 iulie 2016 (f. d. 119-120, vol. I); raportul de expertiză auto-tehnică nr. 34/12/1-R-5918 din 13.11.2017 (f. d. 92, vol. II); informația Direcției Generale Transport Public și Căi de comunicație a CMC din 09.12.2016 (f. d. 54, vol. II).

Instanța de apel analizând probele cercetate atât la urmărirea penală, în instanța de fond cât și în cadrul instanței de apel a ajuns la concluzia că Cojocaru Mihail Vasile, prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.264 alin.(3), lit. a) Cod penal, după indicii calificativi, încălcarea regulilor de securitate a circulației și exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale.

Instanța de apel a apreciat critic afirmațiile inculpatului precum că, vinovat de producerea accidentului rutier se face conducătorul automobilului „VW Golf”, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală și au fost combătute de celelalte probe analizate mai sus și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, demonstrând astfel vinovăția lui în comiterea infracțiunilor imputate.

Instanța de apel a considerat că, nerecunoașterea vinovăției de către Cojocaru Mihail, de comiterea infracțiunii imputate nu echivalează cu achitarea lui, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate și enumerate, dovedesc cu certitudine comiterea de către dânsul a faptelor încriminate.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind pertinente și concludente declarațiile părții vătămate Marcov Iurie, conform cărora, „...cele două benzi de circulație erau delimitate de două linii continue, el se deplasa regulamentar pe banda sa și nu pe contrasens, fund lovit de automobilul condus de inculpat pe banda de pe direcția sa de circulație și nu pe contrasensul acestuia”. Aceste declarații coroborează cu declarațiile martorului Josu Valentin, căruia, fiindu-i prezentată schema de la f. d. 18, volumul I, a indicat că „...nu era acolo locul impactului după cum figurează în schemă, era mai încoace față de banda de delimitare, mai în dreapta, la mijlocul benzii a doua, cu siguranță nu ca pe schemă, nu știe dacă atunci drumul era delimitat, automobilul Audi era poziționat mai în urmă nu era așa tare ieșit tocmai la mijloc, era la mijlocul benzii a doua, nu coincide amplasarea mașinilor așa cum este pe schemă, nu erau așa, Mercedesul stătea drept, este sigur pentru că a fost la fața locului, Mercedesul stătea drept nu așa îndoit ca pe schemă, fiindu-i prezentate planșele fotografice de la f. d. 19, a indicat că crede că sunt corecte, dar automobilul Audi era

mai în urmă, faptul ca automobilul Golf să iasă la depășire el nu a văzut. Înainte de a se produce accidentul nu a ieșit la depășire

Cu referire la argumentul apărătorului, precum că inculpatul nu putea să prevadă că un alt participant la trafic încalcând prevederile regulamentului circulației rutiere, v-a efectua manevra de depășire pe contrasens a automobilelor care i-au cedat trecerea, instanța de apel a conchis că aceste constatări nicidecum nu-l exonerează pe inculpatul Cojocaru Mihail de răspunderea penală pe faptele săvârșite, deoarece, în speță s-a constatat că, anume inculpatul Cojocaru Mihail n-a manifestat prudență sporită la trafic, anume dânsul era obligat înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, dar totuși a creat acel obstacol pentru automobilul de model „VW Golf” cu n/1 „XXX”, condus de Marcov Iurii, or, infracțiunea prevăzută de art. 264 Cod penal se comite cu vinovăție imprudentă, în modalitatea încrederii exagerate în sine, care, conform prevederilor art. 18 Cod penal, se consideră că infracțiunea a fost săvârșită din imprudență dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciații al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a concluzionat că, instanța de fond corect a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că inculpatul a comis o infracțiune din imprudență, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana celui vinovat: că inculpatul anterior nu a comis infracțiuni. Circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite.

Astfel, instanța de apel a conchis că, instanța de fond, reieșind din circumstanțele cauzei, a ținut cont de scopul pedepsei, definit prin art. 61 Codul penal, care poate fi atins numai prin condamnarea inculpatului, corect a considerat necesar de a-i stabili inculpatului Cojocaru Mihail, pedeapsă penală prevăzută de art. 264 alin. (3) Codul penal, numindu-i în opinia instanței de apel o pedeapsă echitabilă sub formă de 4 (patru) ani închisoare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani 6 (șase) luni, suspendându-i condiționat, în conformitate cu art. 90 Codul penal, executarea pedepsei principale stabilite, fixînd lui Cojocaru Mihail o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, cu obligarea inculpatului să nu-și schimbe domiciliul stabilit fără acordul organului competent, pe parcursul perioadei de probațiune și această măsură este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond, sentința fiind legală și întemeiată or, inculpatul Cojocaru Mihail se v-a afla 3 (trei) ani sub supravegherea strictă a colaboratorilor serviciului de probațiune.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, au contestat cu recursuri ordinare:

- procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia cu transmiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel. Recurentul invocă că, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, ori instanța de apel nu s-a expus motivat asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, astfel, nu a efectuat o procedură de individualizare și stabilirea quantumului pedepsei și neîntemeiat a menținut aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal

- avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatului Cojocaru Mihail, făcând trimitere la prevederile art. 427alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casare acesteia cu transmiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel. Recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor. Totodată, invocă aceleași motive declarate în cererea de apel (pct. 3 din decizie).

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror:

Recurentul a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiurile respective în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Invocând motivul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală precum că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că, procurorul nu argumentează asupra căror motive din apel instanța nu s-a pronunțat, ori, din conținutul recursului rezultă că, recurentul critică menținerea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, față de inculpat.

Referitor la motivul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul conchide că nici acest temei nu și-a găsit confirmare, deoarece instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la menținerea sentinței instanței de fond în partea stabilirii pedepsei, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Astfel, referitor la motivul, precum că, instanța de apel incorect a individualizat pedeapsa și greșit a menținut prevederile art. 90 Cod penal, aplicate de prima instanță față de inculpatul Cojocaru Mihail, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul penal remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat,

ajungând la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Colegiul penal reține că, la stabilirea pedepsei inculpatului Cojocaru Mihail, aceasta a ținut cont de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, conform art. 16 Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, a considerat posibilă corijarea și reeducarea acestuia fără izolare de societate, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pe o perioadă de probațiune de 3 ani, în temeiul art. 90 Cod penal, considerând că aceasta este una echitabilă faptei comise.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a argumentat hotărârea, care este în corespundere cu prevederile art. 384 alin. (3) și art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, bazându-se pe materialele cauzei și acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Referitor a recursul ordinar declarat de avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatului Cojocaru Mihail:

Potrivit textului recursului declarat se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, însă Colegiul consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurenților, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Cojocaru Mihail în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința și în partea condamnării lui Cojocaru Mihail în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal statuează că, critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Referitor la temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală invocat de avocat în recursul său, Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Deși se invocă că inculpatul Cojocaru Mihail nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, Colegiul consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează achitarea acestuia precum s-a solicitat în cererea de apel, or în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Necitând la faptul că inculpatul vina nu a recunoscut, instanțele de fond au constatat că vinovăția acestuia pe deplin a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate Marcov Iurii (f. d. 157, vol. II); declarațiile martorilor Josu Valentin (f.d. 162, 163, vol. II); Negrub Igor (f. d. 164, 165, vol. II); declarațiile expertului Lungul Vladimir (f. d. 160, vol. II), care au fost audiați în conformitate cu prevederile legale și avertizați asupra răspunderii ce o poartă conform art. 312 Cod penal și materialele cauzei. Argumentele recursului declarat se bazează pe divergențele în declarațiile martorilor, acest moment fiind indicat și în cererea de apel declarată și asupra căruia instanța de apel s-a expus.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina lui, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Criticile formulate de recurent prin care se invocă aceleași motive ca și în apel, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea deciziei recurate. Astfel, Colegiul nu consideră ca fiind necesar de a motiva diferit răspunsul la aceleași argumente invocate în cererea de apel, în contextul oferirii răspunsurilor plauzibile de către instanța de apel.

Elocvente în acest sens, sunt și considerentele Curții Europene, și anume în situația în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să

utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele expuse de instanța inferioară.

Din considerentele enunțate, pornind de la corectitudinea și plenitudinea constatărilor realizate de către instanțele de fond privind vinovăția lui Cojocaru Mihail în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia și individualizarea pedepsei stabilite ultimului, luând în considerare motivarea amplă a deciziei instanței de apel în partea chestiunilor care au fost invocate în recursul ordinar, apreciind că temeiurile pentru recurs, invocate de recurenți, nu și-au găsit confirmare și nu au fost identificate alte temeiuri care, examinate din oficiu, să impună necesitatea casării hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal conchide că recursul ordinar înaintat în cauză urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, de către avocatul Anatolie Jereghi în numele inculpatului Mihail Cojocaru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui **Cojocaru Mihail XXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **26 aprilie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan